

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztály

Tárgy

38385.85

Hely

Idő

" 1912 "

Személy

Helyszám

Szerző

Cím A ki tolakszik, azt nem kell felelőssé tenni.

Forrás: Az Ujság

Bp.

(Hely)

1912 XI/8

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

— A ki tolakszik, azt nem kell felelőssé tenni. Régen sirjuk már, hogy a mi fővárosunk közönsége nem a világvárosi élet számára való még. Se izlése, se egyénisége, se fegyelmezettsége, se önérzete nincs még a fokozottabb élet fokozottabb igényei számára. De különösen fegyelmezettsége nincsen hozzá. Nálunk az utca és általában a nyilvános helyek élete valóságos gyötrelmem minden olyan ember számára, a ki már tudja, hogy más-ként is lehet. Ma délelőtt azonban olyasvalamit láttunk, a mi végre reményt ad arra, hogy egyszer nálunk is másképpen lesz majd. A legsivárabb formában a villamos közlekedés körül jelentkezett eddig a közönség fegyelmezetlensége. Kocsik ostromlása, nők, gyermekek letaposása napirenden voltak eddig. Azt a típust is mindnyájan ismerjük, a melyik az utolsó pillanatban érkezik a megállóhelyre, de a kocsi érkezésének pillanatában megelőz mindenkit. A nőket éppen úgy gyomron vágja, mint a milyen nyugodtan rugja félre a gyermekeket és a milyen arczátlanul könyököl hátra öreg embereket, hogy legelsőnek kapaszkodhassék fel a kocsira. És ha teljesen üres az a kocsi, akkor is éppen úgy harczol, mintha zsufolt kocsin az egyetlen kapható helyet kellene meghódítania, hogy haldokló nagyanyja betegágyához rohanjon. Ezek miatt a ripőkök miatt történik a villamos-balesetek legnagyobb része, mert tolakodásuk valakinek mindig a lekésését okozza; a szeretetreméltó villamoskalauzok ugyanis mindig lecsöngetik a kocsit azoknak az orra előtt, a kik nem vesznek részt a felszállási dulakodásban. A lemaradtak

aztán a mozgó kocsikra kénytelenek nyaktörő veszedelmekkel felugrálni. Eddig nem volt orvossága ennek az abuzusnak, mert a budapesti közönségnek se önérzete, se fegyelmezettsége nem volt a rendtartásra. Tegnap azonban olyasvalamit láttunk végre, a mi reményt ad rá, hogy mégis csak rend lesz itt valamikor. Ha tudniillik mi magunk fogunk hozzá a rendcsináláshoz. Ezen minden világváros közönsége rég túl van már. Mi csak most kezdünk a dologra ráébredni. De csak hogy ébredünk már! Innen aztán már csak egy lépés a rendig, a fegyelmezettségig és az önérzetig, a mely minden az utcán és nyilvánosan történő tulkapást azonnal megtorol. Az eset pedig, a mi erre a szép jövőre reményt nyújt, a következő:

A Köruton történt. Egy nagyon forgalmas megállóhelyen megint garázdálkodott a tolakodó, a kocsivezető pedig a félig üres kocsit szokás szerint szépen lecsengette a túlekedő utca-betyár felszállása után s a megállóhely egész közönsége lemaradt. Csak hogy ez egyszer volt ám egy európai érzésű ur is a kocsin, a ki nyugodtan felkelt és megrántotta a csengőt. A kocsi megállt és az illető ur ellentmondást nem tűró hangon felszólította a kalauzt, hogy tolasson vissza a megállóhoz és vegye fel az otthagyt közönséget, mindenekelőtt pedig szállítsa le a dulakodó urat. A kalauz szokás szerint vaskos gorombasággal felelt, de a felszólaló utas ezuttal nem értette a tréfát. Rövid uton megfogta a nyakát a kifogásolt utasnak és letette a földre, a kalauznak pedig igen elhatározott arczal megígérte, hogy őt is expe-

diálja rögtön, ha vissza nem tolat és ha még egy faragatlan szót szól. A példa pedig elementáris erővel hódított. Az egész kocsi közönsége mint egy ember állott a rendcsináló ur mellé és erélyesen követelte a kocsi visszatolását, a mi rövid pour-parlerk után hamarosan meg is történt. Az állomáson aztán felszálltak a lemaradt várakozók. De jelentkezett szikrázó szemekkel a leexpediált boxoló-bajnok is. Rendőrt, lovagiasságot emlegetett és fel akart szállni a kocsira. És ekkor történt a lélekemelő, nagyszerű dolog. A kezdeményező ur maga nem szóló egy szót se, ellenben a kocsi közönsége a legenergikusabban leszorította a tolakodót. Valósággal leboxolták a kocsi felhágójáról. Valaki hirtelen megrántotta a csengő sziját s a kocsi elindult. Rendőr nélkül, bíró nélkül érvénye-

AZ UJSÁG

sült a jog. Az utca joga. És egy évtizedes abuzust ért jól megérdemelt megtorlás. Ezuttal először, de remélhetőleg nem utoljára. Az a kis társaság, a mely az első ártatlan lincsbíróságot megcsinálta, majd szétviszi a bevált eljárás receptjét. A ki komiszkodik, azt le kell dobni a kocsiról. Nem kell felelőssé tenni semmi áron, még ha rendőr után kiabál is. Még ha lovagias komédiát emleget is. A rendőrtől nem kell megijedni, mert az is csak a nagyközönség szolgálatára van és nem a ripőkökére. Párbajt pedig nem játszunk. Ez a módja a rendcsinálásnak a villamoson. De ez a receptje az általános rendcsinálásnak is, csak adott esetekre adaptálni kell.